Хай Заратустра каже що завгодно,
Та істину оту затвердив час:
Якщо вдивлятись довго у безодню,
Тоді безодня втупиться у вас.

Візьме за горло і у вир затягне,
І відштовхне від тихих берегів.
Живеш? Живи! Незбагнене — це магма.
Предвічна територія богів.

За просто так не зможеш, не підглянеш,
Рядок останній черкне по мені…
Поезія — це невтоленна спрага,
Ріки пошерхлі губи кам"яні.

Це таїна, що лишиться такою,
Крізь камінь, що летить у бистрину,
Ріка себе осмислює рікою,
Нараз відчувши власну глибину